

Arrest

nr. 163 555 van 7 maart 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 18 september 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 juli 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende via een op 4 mei 2010 gedateerd schrijven een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 26 juli 2013 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 19 augustus 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 4.5.2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

[G.A.] [...]

[P.E.] [...]

+ kinderen:

[G.A.] [...]

[G.M.] [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 10.8.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor [P.E.] die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 19/7/2013 in gesloten omslag)”

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Haar betoog luidt als volgt:

“[...]

Dat zowel uit de tekst van art. 9ter als uit de bestreden beslissing dient te worden vastgesteld dat men in twee gevallen kan worden geregulariseerd namelijk wanneer men aan een op zodanige ziekte lijdt:

dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of

dat deze ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft

Welnu dient de arts te oordelen of verzoekster aan een van deze twee voorwaarden voldoet.

Wat betreft de eerste mogelijkheid: ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit

Bij een nauwkeurige lezing dient verzoekster vast te stellen dat deze vraag niet beantwoord wordt.

Verzoekster lijdt enerzijds aan ernstige psychologische problemen en anderzijds heeft zij een aantal fysische problemen waaronder chronische hepatitis[...]is.

Hieromtrent stelt de arts[-]adviseur het volgende:

"Op basis van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften blijkt mijns inziens niet dat het hier een huidige ernstige medische aandoening met een huidig risico in de zin van het artikel 9 ter betreft cfr. uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften blijkt niet dat er in deze context een actuele directe bedreiging voor het leven of een actuele kritieke gezondheidssituatie is, er blijkt in deze context evenmin noodzaak aan monitoring van de vitale parameters noch aan een permanente medische bewaking om het leven van de betrokkene te verzekeren en er blijkt niet dat het achterwege blijven van behandeling in dit verband op korte termijn zal leiden tot een acute levensbedreiging."

Dat ook de andere aandoeningen van verzoekster werden onderzocht en de arts tot volgende conclusie komt:

"Op basis van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften blijkt mijns inziens niet dat het hier een huidige ernstige medische aandoening met een huidig risico in de zin van het artikel 9 ter betreft cfr. uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften blijkt niet dat er in deze context een actuele directe bedreiging voor het leven of een actuele kritieke gezondheidssituatie is, er blijkt in deze context evenmin noodzaak aan monitoring van de vitale parameters noch aan een permanente medische bewaking om het leven van de betrokkene te verzekeren en er blijkt niet dat het achterwege blijven van behandeling in dit verband op korte termijn zal leiden tot een acute levensbedreiging."

Dat los van het feit dat beide conclusies identiek zijn kan verzoekster niet anders dan vaststellen dat de arts adviseur, ondanks de talrijke vernietigingen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in soortgelijke dossiers, volhardt in de beoordeling dat er sprake moet zijn van een "actuele directe levensbedreiging".

Verzoekster meent dan ook enerzijds [d]at de bestreden beslissing derhalve foutief werd gemotiveerd minstens dat er minstens een kennelijke beoordelingsfout is gebeurd in hoofde van gedaagde, anderzijds stelt zij vast dat er wel degelijk sprake is van een levensbedreigende ziekte maar dat deze alleen niet leidt tot een directe levensbedreiging of thans een directe levensbedreigende situatie uitmaakt. Het is bovendien algemeen geweten dat psychotische symptomen bijzonder moeilijk onder controle te houden zijn en een heropflakking een zekerheid is doch men niet weet wanneer deze zal plaatsvinden.

Dat de beslissing duidelijk art. 9ter schendt. Dat voor de volledigheid verzoekster verwijst naar een gelijkaardige zaak welke de RVV heeft beslecht. Meer bepaald het arrest 92397 van 29.11.2012 waarvan verzoekster volgend uittreksel citeert:

Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert.

De bestreden beslissing steunt op een deductie van de arts-adviseur, die geen steun vindt in artikel 9ter, § 7, eerste lid van de vreemdelingenwet. Er werd in strijd met artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet niet nagegaan of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. De motiveringsplicht werd geschonden in het licht van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Dat niet anders kan worden vastgesteld dat de bestreden beslissing gezien zij[...] foutief meent uit het advies te kunnen afleiden dat de twee mogelijkheden van art. 9ter niet vervuld zijn volgens het advies quod non gezien het advies spreekt over directe en acute levensbedreiging, steunt op een niet afdoende advies. Dat derhalve de motivering van de bestreden beslissing zelf niet afdoende is.

Dat op deze wijze ook art. 9ter zelve geschonden werd.”

3.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer, immers vastgesteld dat uit het door verzoekster voorgelegde medische dossier niet kan worden afgeleid dat zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of haar fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij gewoonlijk verblijft. In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoekster werd ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, wordt verder toegelicht dat de medische problemen van verzoekster haar niet verhinderen om te reizen, dat zij geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen en dat de vereiste medische zorgen in Rusland beschikbaar en toegankelijk zijn. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. De door verzoekster aangevoerde schending van het materiële motiveringsbeginsel dient in voorliggende zaak te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet derhalve, zoals verzoekster stelt, in twee situaties waarbij een vreemdeling om medische redenen tot een verblijf in het Rijk kan worden gemachtigd. In eerste instantie kan een verblijfsmachtiging worden toegestaan indien de aanvrager aantoonst dat een terugkeer op zich naar zijn land van herkomst niet kan zonder zijn leven of fysieke integriteit in het gedrang te brengen (cf. *Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2478/001, 34) en er dus *“een onmogelijkheid om te reizen”* bestaat (*Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 137-138). Het betreft hier dus vreemdelingen *“die omwille van een ziekte of wegens hun fysieke toestand niet meer kunnen terugkeren naar hun land van herkomst”* en die zich voorheen verplicht zagen om een verblijfsaanvraag in te dienen via het toenmalige artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet (*Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 9). Daarnaast voorziet de wetgever ook dat een vreemdeling voor wie de terugreis op zich geen reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit met zich meebrengt tot een verblijf om medische redenen kan worden gemachtigd indien er geen adequate behandeling voor zijn medisch probleem bestaat in zijn land van herkomst en hij hierdoor in een situatie dreigt terecht te komen die als onmenselijk en vernederend dient te worden beschouwd. Het spreekt voor zich dat hierbij in regel zal dienen te worden onderzocht of het mogelijk is om een ziekte te laten behandelen in het land van herkomst en of de effectieve toegang tot een behandeling van deze ziekte in het land van herkomst van een vreemdeling voldoende is gegarandeerd (*Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/001, 35 en *Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 137-138). Een dergelijk onderzoek is evenwel niet vereist indien uit de aard van de aandoening zelf – een aandoening die niet ernstig is of die geen behandeling vereist – kan worden afgeleid dat er geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat.

In voorliggende zaak heeft de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer, na een analyse van de voorgelegde medische getuigschriften, duidelijk geoordeeld dat de medische situatie van verzoekster op zich voor haar geen belemmering vormt om terug te keren naar haar land van herkomst. Hij heeft er namelijk op gewezen dat een arts die verzoekster consulteerde weliswaar melding maakte van het feit dat een continue psychiatrische behandeling nodig is, zodat een verplaatsing niet aangewezen is, maar dat uit de voorgelegde stukken geenszins kan worden afgeleid dat er bij verzoekster sprake is van een actuele psychotische decompensatie of van een actuele reële suïcidedreiging en van een noodzaak tot hospitalisatie psychiatrie in deze context. De controlearts heeft daarnaast geduid dat de andere gezondheidsproblemen waarnaar verzoekster verwees ook niet kunnen worden beschouwd als ziekten waaruit een actuele bedreiging voor haar leven kan worden gededuceerd, dat er geen sprake is van een actuele kritieke gezondheidstoestand, dat deze ziekten geen monitoring van vitale parameters of een permanente medische bewaking vereisen en dat niet blijkt dat het achterwege blijven van een behandeling op korte termijn zal leiden tot een acute levensbedreiging. Hij heeft tevens gespecificeerd dat in het voorgelegde medische getuigschrift van 14 september 2011 werd aangegeven dat de prognose bij behandeling inzake een chronische hepatitis c gunstig was en niet blijkt dat na het verstrijken van de behandelingstermijn van zes maanden wat betreft deze aandoening nog een probleem zou bestaan dat bijkomende behandeling of opvolging zou vereisen. Op basis van een onderzoek van de voorgelegde medische stukken heeft de ambtenaar-geneesheer vervolgens duidelijk geconcludeerd dat er geen actuele strikte medische contra-indicatie is om te reizen en er geen reëel risico in de zin van het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bestaat.

Het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer een aantal maal heeft gewezen op het feit dat geen van de door verzoekster aangevoerde medische problemen leidt tot de vaststelling van het bestaan van *“een actuele directe levensbedreiging”* laat in voorliggende zaak niet toe te besluiten dat deze arts in casu een incorrecte toepassing zou hebben gemaakt van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Uit de door de controlearts verstrekke toelichting en uit het feit dat hij expliciet stelde dat geen contra-indicatie tot reizen kan worden weerhouden blijkt dat deze arts hoe dan ook onderzocht

of de terugreis op zich naar haar land van herkomst een weerslag heeft op de gezondheidssituatie van verzoekster en hij oordeelde dat dit niet het geval is.

Door te stellen dat er een “heropflakking” mogelijk is van haar psychische problemen toont verzoekster ook niet aan dat de controlearts op basis van een incorrecte feitenvinding zou hebben besloten dat uit de aan hem voorgelegde stukken geen actuele strikt medische contra-indicatie tot reizen kan worden afgeleid. Deze arts dient namelijk uit te gaan van de medische situatie zoals deze blijkt uit de voorgelegde stukken en niet van hypothesen. De Raad merkt louter ten overvloede op dat verzoekster medische attesten aanbracht waarin wordt aangegeven dat zij voor haar komst naar België reeds ernstige psychische problemen had waarvoor zij werd behandeld in Rusland en deze problemen of het risico op een “heropflakking” er haar niet van hebben weerhouden de reis naar België te ondernemen, terwijl toch zou kunnen worden verwacht dat zij hiervan zou afzien indien zij er zelf van overtuigd was dat haar leven of fysieke integriteit door een reis in het gedrang zou komen.

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt voorts ook dat hij vaststelde dat de medische zorgen die verzoekster volgens de voorgelegde stukken nog nodig heeft in Rusland voor haar beschikbaar en toegankelijk zijn, zodat er geen reëel risico bestaat dat zij in een onmenselijke of vernederende situatie zal terechtkomen ingevolge het ontbreken van een adequate behandeling. Hij heeft in dit verband, met bronvermelding, uiteengezet de medicatie die verzoekster nodig heeft in Rusland kan worden verkregen en dat er in dat land een mogelijkheid bestaat om (ambulant of via hospitalisatie) psychiatrische zorgen te krijgen. Hij heeft er tevens op gewezen dat gebruik kan worden gemaakt van een ziekteverzekering, dat bepaalde medicatie gratis kan worden verkregen en dat niet blijkt dat verzoekster en haar echtgenoot niet door middel van een inkomen uit een tewerkstelling bepaalde medische kosten zouden kunnen dragen.

Verzoekster kan, gelet op de inhoud van het advies van de ambtenaar-geneesheer, niet voorhouden dat deze arts zich zou hebben beperkt tot een onderzoek van de vraag of zij lijdt aan een aandoening die direct levensbedreigend, kritiek of vergevorderd is en zou hebben nagelaten om een onderzoek te doen naar de mogelijkheden om in Rusland adequaat te kunnen worden behandeld voor de bij haar vastgestelde aandoeningen.

Verzoekster maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer geen deugdelijke toetsing doorvoerde aan de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en de twee mogelijke situaties die aanleiding kunnen geven tot de afgifte van een machtiging tot verblijf om medische redenen niet of niet op correcte wijze in aanmerking nam.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding of de door hem aangestelde ambtenaar-geneesheer beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

3.2.3. De zorgvuldigheidsplicht – die verzoekster ook geschonden acht – houdt in dat de overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden en dient te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respecteren van de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de bestreden beslissing op basis van het advies van een controlearts is tot stand gekomen, dat deze arts rekening hield met alle dienstige medische attesten die werden overgemaakt en de twee in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziene situaties in aanmerking nam, zodat geen schending van de zorgvuldigheidsplicht kan worden vastgesteld.

3.2.4. De beschouwingen van verzoekster laten ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK